

Phần 1

Chương 1

Thành Hạ tự mình đi nhập học, cũng là bất đắc dĩ thôi, mẹ cô đi Tây Bắc hạp còn chưa về.

Con đường rợp bóng cây trên sân trường có không ít nam sinh đang chờ đón, nhưng đáng tiếc không có ai để ý đến cô gái nhỏ kéo chiếc vali to dùng này cả! Không phải là vì hình dáng làm cho người ta (nhất là nam sinh) không muốn bảo vệ sao: tóc ngắn, mặc Tshirt, dáng vẻ thì chưa trở mã lắm.

Cuối cùng cũng tìm được nơi đón tiếp của Ngành Kiến trúc, lúc này náo nhiệt chẳng khác nào chợ bán thức ăn, thật vất vả kéo cái vali chen vào lấy số, rồi qua kế bên xem Bảng hướng dẫn, xem ra nơi phải đến cũng không ít, còn kéo cái vali to như vậy thì phải làm sao đây?

Mặt trời chói chang, cô dám khẳng định mình không muốn chết vì mất nước đầu, nhìn qua nơi tiếp đón, cô âm thầm suy nghĩ, có lẽ giới tính vẫn có thể chiếm chút ưu thế, những người khóa trên nơi tiếp đón - họ sẽ phải giúp cho cô chứ? Không giúp à? Cũng phải giúp thôi!

“Aizz, cô bạn này, cái vali của cô kia.” Có người gọi cô bé.

Khua xấp biên lai nhỏ trong tay: “Không có ai trông giúp em cả, học trưởng, làm ơn đi, em sẽ quay lại liền.” Xoay người là chạy ngay.

Người xếp hàng đa phần là phụ huynh, Thành Hạ xếp ở trong đó cũng có vẻ có chút vượt trội.

Nói là quay lại ngay, nhưng thời gian mỗi lần nộp phí đều không ngắn, chờ cô quay lại đã hơn 40 phút sau, mồ hôi chảy ròng ròng trên người, trên mặt.

Cô thúc vào chiếc vali đặt ở bên cạnh nam sinh, lúc này là giữa trưa nên người đến nhập học ít, anh chàng đang nhắm mắt dựa vào cái vali của cô nghỉ ngơi.

“Học trưởng, xin cảm ơn ạ.” Thành Hạ nói. Anh mở mắt nhìn Thành Hạ, vì bị ánh nắng gắt chiếu vào mà khuôn mặt cô đỏ lên, nói: “Trời rất nóng phải không?”

“Vâng, không sao, cũng nhanh mát thôi, cảm ơn học trưởng.” Thành Hạ kéo cái vali đi tìm ký túc xá của cô.

“Cô bé này nhìn rất hoạt bát.”

“Vâng, tên cũng hoạt bát, Thành Hạ.”

Nhìn khuôn mặt đỏ như quả táo, Giang Nam Đồng lấy lại tinh thần, suy nghĩ.

Nhập học kết thúc như vậy, trừ lúc nộp phí không cẩn thận đập người đằng sau một cái, ngoài ra không có gì hơn. Bởi vì trường học quá đông, không đủ chỗ nên Ngành Kiến trúc của họ rất may được xếp lịch tập Quân sự vào hè sang năm, Thành Hạ cảm thấy không có gì, ngược lại thì rất nhiều nữ sinh đã than thở vì lúc nghỉ hè không thể về nhà.

Không tập Quân sự nên bắt đầu sớm hơn so với các ngành khác, gọi điện nhắn tin với bạn học cũ, nghe họ miêu tả việc tập quân sự cô luôn có cảm giác mình đã bỏ sót một công đoạn, giống như là chưa đăng ký kết hôn mà đã động phòng rồi vậy.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng khi bước vào phòng học nhìn thấy toàn một kiểu đầu đinh, trong lòng Thành Hạ vẫn có chút chán nản, nơi dương thịnh âm suy, phải cẩn thận.

25 thành viên, chỉ có 5 nữ, quả thực là động vật quý hiếm cấp quốc bảo. Mỗi ngày đi học, Thành Hạ đều cảm thấy mình như là phụ nữ lạc vào vương quốc đàn ông vậy.

Có lẽ, tất cả nam thanh nữ tú đối với truyền thuyết ‘TÌNH YÊU SINH VIÊN’ đều đặc biệt khao khát, cho nên lúc này mới vừa tựu trường khoảng một tháng mà các nam sinh đã bắt đầu rạo rục, trong không khí hình như cũng tràn ngập hương vị mờ ám.

Thành Hạ không muốn trở thành mục tiêu liên trốn tránh, việc học là quan trọng nhất được đặt lên hàng đầu, lên thư viện thì nhảy tót vào một góc trống nào đấy.

Lâm Phóng gửi tin nhắn hỏi về cảm tưởng học đại học của cô, Thành Hạ nói, không có gì, chỉ cảm thấy mọi người bắt đầu phát tình.

Lâm Phóng nói cô có thể yên tâm, các nam sinh đều thích loại chó to như nhau, không có hứng thú lắm đối với loại chó nhỏ Bắc Kinh này.

Thành Hạ sờ mũi một cái, Lâm Phóng hãy chờ cô được nghỉ sẽ đập chết anh.

Nguyên nhân Lâm Phóng gọi Thành Hạ là con chó nhỏ Bắc Kinh bởi vì cái mũi của cô. Thành Hạ có chiều cao bình thường, dáng người bình thường, cũng có thể nói là không có gì nổi bật, con mắt to còn tròn nữa, nhìn xuống dưới chỉ có cái sống mũi không cao lắm lại không thẳng lắm, được cái đặc điểm của mũi cũng tạm tạm, theo lời Lâm Phóng nói, cái mũi của cô giống với con chó Bắc Kinh đáng yêu của cô trước đây, chó Bắc Kinh gọi là Đại Mao, vì vậy Lâm Phóng gọi cô là Nhị Mao.

Một giờ 50 phút chiều, bốn nữ sinh ở trong phòng 317, kéo rèm cửa sổ, lúc này yên tĩnh.

“Thành Hạ, hôm nay cậu không đi học hả?” Một nữ sinh dáng người cao gầy tóc dài phấp phới, cầm sách gõ vào mép giường.

Một cái đầu đen bỗng thò ra khỏi màn: “Ôi! Buổi chiều có tiết. Nguy rồi, quên mất, Phương Ngu, mấy giờ rồi?”

“Một giờ 50 phút, còn có mười phút, tớ đi trước đây, có cần giữ chỗ cho cậu không?” Phương Ngu ôm sách vừa đi tới cửa vừa nói.

“Không cần, cảm ơn, tớ ngồi hàng cuối cùng.” Động tác nhanh chóng bỏ dây, tùy tiện cầm bộ quần áo mặc vào, thật liều mạng, mới nhập học hai tuần lễ mà cô đã lần thứ năm tới trễ rồi.

Không có xe đạp, giảng đường mới Ngành Kiến trúc lại xa, đôi chân Thành Hạ thoăn thoắt, cuối cùng cũng tới ngoài phòng học lúc hai giờ năm phút, trời nóng, cửa mở rộng, thừa dịp thầy giáo quay lại viết lên bảng trống, Thành Hạ từ từ lên vào vị trí hàng thứ hai từ dưới lên sát hành lang ngồi xuống.

Hừ, thật là nguy hiểm!

Trên bục giảng, thầy giáo đang đồng dục: “Acsimet đã từng nói, hãy cho tôi một điểm tựa, tôi có thể bẩy cả trái đất lên...” Lời giới thiệu của thầy giáo thật dài dòng, nhưng cô vẫn tìm ra trọng điểm.

“Đề Ngài ảo tưởng đi thông trị Địa Cầu thì còn thực tế chút, đề Ngài có thể bẩy cả trái đất lên, tìm đâu ra chiếc đòn bẩy dài như vậy cho Ngài đây...” Thành Hạ nói thầm nho nhỏ, tuy là Acsimet nói, cô cũng cảm thấy những lời này rất ba hoa.

Từ phía sau truyền đến tiếng hắng giọng khả nghi, Thành Hạ quay đầu lại, thuận tiện đưa ánh mắt tới, dù sao vẫn phải lấy tay đẩy mắt kính tới vị trí thích hợp trên sống mũi thấp đáng ghét.

Gương mặt lịch sự nhã nhặn, xem ra không có vẻ ngây ngô của tân nam sinh năm nhất, cũng không có vẻ chán nản của cựu nam sinh năm cuối. Anh đang khoan thai tự đắc lau khước miệng, một chai nước trên bàn, nắp chai được mở ra khỏi chai.

Người này sao trông quen thế nhỉ? Lại đẩy mắt kính lần nữa.

“Đã giới thiệu rồi, vẫn chưa nhớ ra sao?” Anh cười nhìn cô.

Quay đầu lại chép bài, lại quay đầu lại muốn hỏi quý danh, thấy anh chỉ chỉ mảnh giấy trắng trước bàn, trên đó viết mấy chữ “Tự trường, nơi tiếp đón, hành lý.”

A, nhớ rồi, khó trách nhìn quen mắt: “A, Học trưởng ‘hành lý’,” cô thốt lên.

Quay đầu lại chép bài, không nhìn thấy Học trưởng “Hành lý” ở phía sau vẽ một Quả táo nhỏ!

Hết giờ học, đang muốn chạy trốn ra ngoài thì thấy một cái bóng nhẹ di chuyển đến trước mặt, Thành Hạ sợ hết hồn.

“Bạn Thành Hạ.” Người này là Lý Hàm Trúc - Lớp trưởng năm 2 Khoa Kiến trúc.

“Dạ có!” Tuyệt đối phản ứng theo bản năng, ai bảo giọng điệu anh trai này như Chủ nhiệm lớp vậy.

Ngược lại thì Lý Hàm Trúc lại sững sờ, nụ cười trên mặt có chút ngưng ngừng, gãi gãi đầu: “Ày, đừng nghiêm túc như vậy, anh có chuyện phải báo cho em, nhưng không tìm được em.”

“Dạ, xin mời ạ.” Thành Hạ nói, cánh mũi phập phồng.

“À, khoảng hai tuần nữa trong Khoa có một cuộc thi đồng ca, trong hai tuần này mỗi ngày chúng ta bỏ ra nửa giờ để tập luyện, thời gian thì em hỏi tụi Phương Ngu là được, nếu như thuận tiện hi vọng em tham gia đúng giờ.” Lý Hàm Trúc nói.

“Nhất định rồi ạ.” Thành Hạ nói, quả nhiên là làm lãnh đạo có khác, lời nói thật dễ nghe.

Lý Hàm Trúc hài lòng đi khỏi, Thành Hạ thu mắt kính: “Trời ạ, cuộc thi đồng ca á... Chẳng lẽ đời sống văn hóa đại học cũng thiếu thốn như vậy sao?”

Buổi học kết thúc, mọi người tan tác như chim muông, Thành Hạ đi ngang qua hành lang lầu bốn, thuận tiện nhìn mấy bảng tên phía trên các phòng làm việc, chỉ thấy tên mà không thấy bóng dáng một người hướng dẫn nào, lúc này có cánh cửa mở ra, bên trong có một người đang đứng ở bên tủ sách tìm cái gì đó, gò má nhìn giống như là Học trưởng hành lý lúc nãy.

Những ngày tiếp theo, đương nhiên là phải chuẩn bị tập luyện so tài rồi, mặc dù đa số mọi người đều giống nhau, không có hứng thú gì, trời thì quá nóng mà gào khàn cả giọng cũng không phải là hay. Lúc này, mọi người lại càng không hứng thú lắm với việc thảo luận trước khi chính thức tập luyện, Thành Hạ cũng bận rộn.

Lâm Phóng gửi tin nhắn cho cô, nói mình chuẩn bị học luôn Nghiên cứu sinh, định tới thành phố S, nhưng cha không đồng ý.

Thành Hạ trả lời: “Đáng đời, ai bảo ban đầu anh chọn ngành Y. HAHA!”

Vô cùng hả hê.

Bị tiếng hét tập thể “Ah” làm cho hoàn hồn, ngỡ ngàng nhìn về phía bục giảng, anh Hàm Trúc đang làm dấu tay ra hiệu, ý bảo mọi người bình tĩnh đừng nóng vội.

“Không phải là tôi muốn chọn đồng ca Hoàng Hà, mà trong Khoa yêu cầu, có thể chọn mấy bài như vậy, nhưng cũng còn một tiết mục tự do nữa, sau khi Ban chấp hành xem xét sẽ quyết định chọn hai tiết mục dự bị...” Anh Hàm Trúc thông báo.

Thành Hạ chớp mắt mấy cái: “‘Câu chuyện Quan Âm’ sao? Đại học đúng là đại học, còn có thể tụng kinh nữa...”

Ban chấp hành thật là kiên quyết.

Một nam sinh trước mặt quay đầu lại, Thành Hạ biết nam sinh này, nhập học được một tuần đã được chọn làm “Guang mặt tiêu điểm” Ngành Kiến trúc - Tiểu Thanh, Tiểu đẹp trai.

“Các bạn! Mặc dù bài hát này hơi cổ một chút nhưng không phải là lịch sử như ‘câu chuyện thời gian’ của La Đại Hữu.” Tiểu Thanh nói, người này là bạn học của Thành Hạ - lúc nộp phí hôm nhập học cô đập cậu ta một phát, nói xin lỗi cũng không phải luôn không có thành ý, ngẩng đầu nhìn qua ngực cậu ta một cái, nói liên tục hai câu “Thật xin lỗi” rồi quay đầu lại, đi qua, thế nhưng không nhìn thấy gương mặt đẹp trai này của cậu ta.

A, thì ra là nghe lầm, Thành Hạ nghĩ, chỉ là không biết vì sao ánh mắt Tiểu đẹp trai nhìn mình lại có chút bất mãn chứ? Chẳng lẽ bởi vì cô không âm ỉ, điên cuồng, ánh mắt không lóe ra hai trái tim đỏ lấp lánh khi nhìn cậu ta?

“A, ‘Câu chuyện Quan Âm’ ai hát vậy?” Thành Hạ hỏi, vẻ nghiêm chỉnh.

...

“Ồ, không biết.” Tiểu Thanh nói, có bài hát này sao?

“Này bạn, bạn không biết là bình thường thôi, bởi vì không có.” Thành Hạ nói. Hừ, còn ra vẻ không biết nữa chứ!

Thành Hạ lại cúi đầu chuyên tâm gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: “Một hot boy lớp em nói chuyện với em nha.”

Một phút đồng hồ sau tin nhắn trả lời: “Có thể là cậu ta đang nghiên cứu thuyết tiến hóa Darwin - người đang trong quá trình tiến hóa bảo tồn tính động vật đặc trưng, rõ ràng.”

Thành Hạ: “Cút đi! Đi tìm chết một trăm lần.”

Lâm Phóng: “Y học đã xác nhận, cái chết thực sự chỉ có một lần, không có ai may mắn chết lâm sàng 99 lần đâu. Nhị Mao, có thời gian học thêm chút kiến thức đi.”

Thành Hạ: “Anh hãy chờ đấy cho em!”

Lâm Phóng: “Anh luôn mở rộng vòng tay chờ em trở về đấy.”

Thành Hạ: ^~^!

Tiểu Thanh vẫn nghiêng người, chống tay dựa vào tường, ánh mắt liếc nhìn cái đầu đen bù xù kia, vừa rồi mới nhìn kỹ một chút, cái mũi cô bạn cùng lớp này có điểm đặc biệt, nhìn sao mà giống... như vậy.

Đồng ca trừ hát ra thì phải có một đội hình, 25 thành viên này, có một người đóng làm chỉ huy, còn lại xếp đủ thành hai hàng. Đương nhiên, bốn vị trí hoàng kim ở giữa dĩ nhiên là phải dành cho ‘động vật quý hiếm’ của lớp chúng ta. Tiểu Thanh đứng giữa hàng thứ hai, bên trái là Thanh Hạ, bên phải là Phương Ngu.

Đồng ca Hoàng Hà phảng phất như là chuyện nhiều năm trước, nhưng vừa nghe đến nhạc đệm, nhiệt huyết đã sôi trào.

Nhưng lần đồng ca thứ nhất đúng là “Rống như ngựa điên” vậy.

Hát xong, tất cả mọi người đều nhìn Thành Hạ, xong lại cất giọng lên.

Lần thứ hai hát xong Lý Hàm Trúc nhìn Thành Hạ nói: “Thành Hạ, khẩu hình của em hình như không theo kịp đó!”

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười này chợt vang lên làm mọi người lại dời tầm mắt sang, Tiểu đẹp trai cười đến mất cả hình tượng.

...

Chương 2

Sau một tuần tập luyện, người đảm nhiệm vai trò Chỉ huy không biết được ‘cao nhân’ nào chỉ bảo bỗng thông suốt, rất không hài lòng rằng mình chỉ có hai cơ hội lộ diện đó là cúi chào lúc lên sân khấu, cúi chào khi xuống sân khấu, nên quyết liệt yêu cầu được đối mặt với khán giả, Thành Hạ cao hứng đề nghị được đảm nhận vị trí Chỉ huy, xem ra cuối cùng cô cũng không cần ‘tâu’ lên âm cao nữa rồi.

Động tác chỉ huy của Thành Hạ xem ra chính là không ngừng đem chữ “Bát” (八) viết đi viết lại hai nét mà thôi, thử mấy lần hình dáng cũng giống giống.

Hát một tuần rồi, cảm giác hưng khởi của mọi người giảm đi, lại rơi vào giai đoạn chống chọi, âm thanh yếu ớt, không còn vẻ sôi nổi như ve kêu trên cây ban ngày nữa.

Vì vậy, vị lãnh đạo Lý Hàm Trúc suy nghĩ biện pháp động viên tinh thần quần chúng - đó là mượn phòng học đa phương tiện để chiếu phim, hơn nữa còn suy nghĩ rất chu đáo, vừa sẵn sóc được nam sinh ưa náo nhiệt cũng thông cảm được nữ sinh yêu lãng mạn.

Phim thứ nhất: Lưỡi hái Tử Thần (Final Destination).

Phim thứ hai: Thư tình.

Nữ sinh ít cũng có cái lợi, khi xem phim kinh dị sẽ không có tiếng thét chói tai bất ngờ.

Điện thoại di động rung lên, lấy ra xem, là Lâm Phóng.

Vừa xem phim, vừa nhắn lại anh ấy mấy chữ đơn giản.

Lưỡi hái Tử Thần chiếu xong rồi, bên trong phòng học chìm vào bóng tối, đang bấm chữ cái, Thành Hạ bị một tiếng “A” làm cho sợ rơi cả điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn xem cô bạn nào mà phản xạ hét lớn như vậy chứ?

Vừa ngẩng đầu lên, tia sáng chợt lóe lên trước mắt, rồi lại chìm vào tối tăm, ai lại thất đức dọa cô như vậy?

Đáng tiếc, ngay lập tức tất cả yên tĩnh lại, cô cũng không biết là ai.

Xem phim xong, bốn nữ sinh dàn hàng ngang ở hành lang, các nam sinh thì ở phía sau, Thành Hạ vẫn còn đang nghĩ tới vừa rồi ai là người cầm đầu dọa cô, hồn nhiên không hay người khác hỏi cô phim nào hay hơn.

“À? Cái gì?”

“Chỉ huy Thành, cậu nói phim nào hay hơn?”

“Các cậu nói Lưỡi hái Tử Thần với Thư Tình à? Bách Nguyên Sùng đẹp.” Thành Hạ nói.

Kết quả là phát hiện vẻ mặt khinh khinh của mọi người.

Trước cuộc thi một ngày đã xuất hiện sự cố, bao đựng đĩa nhạc đệm của đội Đồng ca Hoàng Hà bị một người nào đó dẫm lên nát vụn, dưới tình thế cấp bách này phải đi tìm mua đĩa gốc để diễn rồi.

Nhìn mấy Chỉ huy trước đó, rồi lại nhìn chiếc áo thun xanh nhạt, chiếc quần jean xanh đậm, Thành Hạ rất im lặng, anh Hàm Trúc, anh định tạo nên phong cách người chỉ huy bình dân, tự lực cánh sinh cho em sao?

Đội đội hình đứng ngay ngắn, Chỉ huy Thành căng thẳng lên sân khấu, cúi chào khán giả, nhìn một cái thấy ngay Học trưởng ‘Hành lý’ đang đứng thẳng, khoanh tay nhìn lên sân khấu cười, vóc dáng còn rất cao nữa.

Dàn đồng ca bắt đầu rất ổn, Thành Hạ cũng bắt chước cách thức Chỉ huy.

Chỉ có điều, dàn đồng ca vì sao càng hát càng nhanh? Hoàn toàn không nhìn tay cô.

“Chậm một chút!” Thành Hạ mở miệng về phía các bạn nháy mắt thì thầm, nhưng tập thể lại không thấy.

Được rồi, cô cũng theo tập thể vậy.

Đến đoạn thứ hai thì hay rồi, nhạc đệm vẫn đang hùng hồn bắt đầu đoạn thứ hai, nhưng trên sân khấu thì không có một ai há miệng!

Không cần quay đầu lại Thành Hạ đã nghe được tràng cười phía dưới.

Cuối cùng thì bài thứ nhất cũng qua, đến bài thứ hai ‘Bươm bươm bay’, nhạc dạo vang lên, Thành Hạ đã không nhịn được muốn cười, anh Hàm Trúc nói đây là một ca khúc vui, cho nên anh đã suy nghĩ cặn kẽ muốn làm động tác nắm tay uốn lượn hình sóng biển, lúc tập luyện Thành Hạ đã muốn cười lăn ra rồi, mọi người thì bên trái một đằng, bên phải một nẻo, động tác rất hoan hỉ.

Không bắt ngờ, phía dưới lại một tràng tiếng cười.

Thành Hạ quay lưng về phía người xem, lúc này cũng toét miệng cười, suy nghĩ, có lẽ sẽ cho họ thưởng thức một ca khúc hài hước nhất.

Màn trình diễn kết thúc, chào cảm ơn, Thành Hạ lại một lần nữa đối mặt với khán giả, nhìn thấy tất cả mọi người đã cười lăn cười bò, người thư ký đứng phía bên cạnh cũng đang xoa bụng.

Mắt mặt cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Các bạn lớp 0302 chạy khỏi sân khấu như chạy nạn vậy.

Buổi chiều thì có kết quả, lớp mình đạt được giải thưởng “Biểu diễn hay nhất”! Anh Hàm Trúc an ủi mọi người, như vậy cũng là có giải rồi.

“Nếu như lần sau có cuộc thi biểu diễn nữa, chúng ta tranh thủ giật lấy giải ĐỒNG CA HAY NHẤT đi!” Thành Hạ nói.

Cũng chỉ như là Vật lý so với Hóa học, Hóa học thi với Vật lý vậy thôi.

Có điều, nhờ vào cuộc thi Đồng ca lần này, quan hệ giữa mọi người thân hơn rất nhiều, không khí ‘ái muội’ cũng rõ rệt hơn. Tuần tiếp theo, Thành Hạ đã thấy XX và OO cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học. Sau đó cô gửi tin nhắn cho Lâm Phóng than thở: tui nó bây giờ tình cảm tới thực vui vẻ.

Lâm Phóng nói: Em cũng đừng ăn nhanh, tiêu hóa không tốt dễ làm cho dạ dày không tốt. Dạ dày không tốt sẽ nhanh già đó!

Không chịu ngồi yên, anh Hàm Trúc phát động phong trào Lớp học không ‘lén’ online, nếu bắt được một lần thì phạt viết một bài thơ tình dán lên Bảng THÔNG BÁO CHUNG, Thành Hạ than thở, tâm lý anh Hàm Trúc này không phải đen tối bình thường đâu!

Sắp tới Nô-en rồi, đúng lúc anh Hàm Trúc rảnh rồi, trong THÔNG BÁO CHUNG ghi rõ: Ai online đề nghị đóng góp một tiết mục cho lễ hội Nô-en.

Ngày nhìn thấy thông báo đó đúng ngày mấy người phòng Thành Hạ đi ra tiệm net suốt đêm, vừa trông thấy mỗi người viết ra một ý kiến, Lâm Lâm thì nói là đi quán bar, Chu Nhược Nhược nói là đi du lịch, Thành Hạ nói không ý kiến, theo số đông, hồi lâu không thấy Phương Ngu online, Lâm Lâm bèn hỏi, Phương Ngu nói cô đang trốn một người đáng ghét.

Gần mười giờ, chân dung Tiểu Thanh bỗng xuất hiện, đề xuất là: cùng nhau suốt đêm.

Rất nhanh, một người bạn khác xuất đầu lộ diện, báo cáo với anh Hàm Trúc, nói là Tiểu đẹp trai cô ý ‘ân thân’! Yêu cầu cho cậu ta viết thơ tình!

Ồ hic! Thành Hạ cười, có náo nhiệt, Lâm Lâm cũng cười, nhanh như chớp lạch cạch gõ ra một hàng chữ: Phương Ngu ở đây cũng ‘ân thân’.

Suốt đêm tới tận rạng sáng, Thành Hạ xem ‘Shin - Cậu bé bút chì’ rồi ngủ thiếp đi, năm giờ rưỡi sáng chạy về trường, không ít bạn học đã thức dậy, bốn người mới về ngủ lại lúc hai giờ vội vàng rời giường đi học, Lâm Lâm và Chu

Nhược Nhược có bạn trai giữ chỗ, mỹ nữ Phương Ngu có chỗ ngồi cố định, Thành Hạ có thói quen ngồi hàng cuối cùng.

Mí mắt càng ngày càng trĩu xuống, Thành Hạ nhéo bắp đùi, nhưng cũng vô dụng, uống nước, cũng vô dụng. Nhìn ba phương bốn hướng, đã sớm ‘tử trận’ rồi, vì vậy Thành Hạ cũng an tâm ‘tử trận’, tuyệt đối không biết Học trưởng phía sau từ từ lạng lẽ dịch cái bàn ngồi vào bên cạnh cô.

Giang Nam Đồng chống cằm, xem ra Quả táo nhỏ này vô cùng buồn ngủ, những thứ mới vừa ghi chép đó đều như ma quỷ vậy.

Giống như cô đang nói thầm cái gì đó, lạng lẽ nghiêng đầu lắng nghe: “Chuyện này cứ quyết định như vậy!”

Nổi lòng hiếu kỳ, Giang Nam Đồng nhỏ giọng hỏi tiếp: “Em tự tính toán à?”

“Đúng! Em quyết định, không phục tìm em nói!” Một câu khí phách tận trời xanh!

Phòng học lập tức yên lặng như tờ!

Quả táo nhỏ, xem ra em nổi tiếng rồi. Giang Nam Đồng thâm nghĩ.

Thầy giáo có lẽ đã thấy nhưng cũng không trách, chỉ thông thả ung dung nói một câu: “Thông báo một quy tắc, từ nay về sau đi học mà ngủ không được nói mơ!”

Tiếng cười âm âm cũng không đánh thức được Thành Hạ, cô vẫn ngủ say sưa.

Mãi đến khi tan học làm tỉnh giấc, Thành Hạ còn không biết rõ tình hình, ba tờ ghi chép tóm tắt ngay ngắn nốt, đơn giản, rõ ràng trước mặt càng làm cho cô mờ mịt, nhìn bút tích là của phái nam, chẳng lẽ đầu năm nay còn ‘cô tám nhỏ’ sao?

Chu Nhược Nhược nói là các cô cũng ngủ nên không nhìn thấy.

Buổi chiều, trong điện thoại di động mọi người nhận được tin nhắn anh Hàm Trúc gửi chung, nói là thơ tình của Tiểu đẹp trai. Xem xong, Thành Hạ không tự chủ sờ mũi một cái.

“Trong đám đông anh liếc mắt là thấy em ngay!”

Dưới cây liễu, dáng người nhỏ nhắn, mái tóc mềm mại

Bàn tay xinh xắn, ánh mắt ngơ ngác như nai con.

Được thiên sứ dẫn đường, anh từ từ, từ từ đến gần em.

Giây phút anh gần như đụng phải em đó

Em lại xoay người

Kiên quyết quay đầu áp mặt lên lồng ngực một người đàn ông khác

Để cho anh một mình đứng tại chỗ, mãi gọi theo phía em đi,

Em - chớ Bắc Kinh thật đáng yêu!”

Gửi tin nhắn cho Lâm Phóng: Em muốn cái mũi to.

Lâm Phóng lập tức nhắn lại: Thông minh, có một biện pháp đơn giản, kẹp khung cửa!

Thành Hạ xử anh ta tội chết theo quy định mới nhất luật pháp về điều kiện xử tử!

Thơ tình của Tiểu đẹp trai viết xong, mọi người lại trông chờ Phương mỹ nhân, Phương Ngu cũng nhanh nhẹn, ngày thứ hai đã viết rồi dán lên.

“Nếu như em nói ‘Em yêu anh’, đó nhất định là thật.

Nếu như em nói ‘không thích anh’, có lẽ là giả.

Nếu như em nói ‘ơ hay’, vậy nhất định không phải giả.”

Từ đó, Thành Hạ đặc biệt bội phục Phương Ngu, đúng là một mỹ nữ toàn diện.

Nhân dịp Nô-en, anh Hàm Trúc đưa ra một đề nghị để thực hiện, bởi vì trong Khoa muốn tổ chức lễ hội Nô-en.

Nghe tin này, Thành Hạ suy nghĩ, đây chẳng lẽ là chiêu ‘quyến rũ’ trá hình để giải quyết nguy cơ tài nguyên giống đực quá dư của ngành kiến trúc sao? Ủ, rất có khả năng.

Vào một ngày, khi rửa mặt buổi tối, Phương Ngu nói: “Thế này thì các hòa thượng có thể hoàn tục rồi.”

Rất nhanh đã tới lễ Nô-en rồi, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược được hoàng tử chở đi chơi từ sớm, Thành Hạ và Phương Ngu liền lững thững đi tới Đại Lễ Đường, từ xa đã nghe tiếng nhạc.

Đẩy cửa vào trong, mây ngũ sắc lập lòe, không nhìn rõ mặt của từng người. Hai người lặng lẽ tìm một chỗ ngồi xuống, thấy trong sàn nhảy đã có mấy đôi đang khiêu vũ.

“Thành Hạ, cậu thấy hai chúng ta ăn mặc có chút quái dị phải không?” Phương Ngu hỏi.

“Ừ, giống như thu dọn tàn cuộc vậy.” Thành Hạ nói, quần jean dây, áo len phía trong, bên ngoài mặc áo khoác không tay, trang phục này giả trang làm người tình nguyện cũng sinh động lắm.

Lối ăn mặc này, lại núp ở trong góc không ai mời hai cô khiêu vũ cũng là bình thường, Thành Hạ dựa vào thành ghế, sắp phiêu du theo tiếng nhạc du dương này. Từ từ mở mắt ra, phát hiện không thấy Phương Ngu đâu, đưa mắt tìm, thì ra Phương Ngu đang cùng một nam sinh nhịp nhàng khiêu vũ trong sàn nhảy, nam sinh kia không phải là ai khác, chính là Tiểu đẹp trai!

Hotboy và hotgirl, trông thật là đẹp đôi!

Trước mặt bỗng bị che khuất, một bóng người đứng ngay trước mặt cô: “Thành, Thành Hạ, anh mời em khiêu vũ được không?”

Không, không được! Thành Hạ rất muốn trả lời như vậy, nhưng đây là anh Hàm Trúc, cô phải chừa chút mặt mũi chứ.

“Lớp trưởng, em không biết khiêu vũ, nếu dẫm lên giày của anh thì em không đền nổi đâu.” Thành Hạ nói.

“Không sao, giày không đắt lắm.” Anh Hàm Trúc cười nói.

Thành Hạ đang suy nghĩ, giả bộ đứng lên bị tụt huyết áp đến trời đất quay cuồng, ngờ đâu điện thoại di động vang lên đúng lúc, liếc nhìn, là Lâm Phóng, Thành Hạ vội vã có vẻ như kinh ngạc: “Thật xin lỗi, lớp trưởng, điện thoại của mẹ em, em đi trước...” Rồi chỉ ra ngoài cửa, anh Hàm Trúc thân thiện gật đầu một cái.

Hừ!

“Làm chuyện gì xấu đó? Âm thanh sao như ‘có tạt giạt mình’ vậy? Nha đầu to gan, mau mau thành thật khai báo, nếu không Cầu Đầu Trảm phục vụ, ù ù òa à à aaaaa...” Ở đầu điện thoại bên kia, Lâm Phóng dùng giọng Bao Công.

“Anh bị đau răng à? Kim nén một chút đi. Trong Khoa tổ chức lễ hội, lúc trước anh nói anh dạy em trượt băng - bơi lội - đánh tennis, sao không dạy nghiêm chỉnh chút, đây không phải là làm lơ tương lai của em sao?” Tay Thành Hạ đút vào trong túi áo khoác, đi kiêu rãnh qua lại trên con đường nhỏ.

“Còn nhỏ tuổi vậy không học hành nghiêm chỉnh, nam nữ ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì?” Lâm Phóng bỗng nhiên ra vẻ biện hộ.

“Stop! Giống như là anh chưa từng ôm ấp ấy nhỉ, em phiền nhất loại người như anh, nghiêm khắc kiểm chế bản thân em, lại ép buộc đức hạnh của em.” Hứ một tiếng Thành Hạ nói tiếp: “Được, Bỏn cung hôm nay tâm tình tốt không so đo với nhà anh. Tiểu Lâm Tử, anh yên tâm đi.”

“Vâng, Tiểu tổ tông! Nô-en vui vẻ nhé!” Lâm Phóng tính tình dễ chịu nói.

“Dạ. Tiểu Lâm Tử, vài hôm nữa là tới năm mới rồi, nhớ đi phủ Nội Vụ cầu Thánh mẫu xin lộc nha.” Thành Hạ nói xong cúp điện thoại.

Mặc dù nghe điện thoại nhưng Thành Hạ vẫn không trốn được lời mời của anh Hàm Trúc, bản nhạc tiếp theo lại tới, Thành Hạ hơi ngượng ngùng.

“Aizz, lớp trưởng, lát nữa nếu anh đến Khoa Chinh hình thì đừng quên tìm em để lấy tiền thuốc thang nha.” Thành Hạ nói.

Anh Hàm Trúc cười cười: “Thành Hạ, quả thực em là sát thủ giày da.”

Chương 3

Từ sau lễ hội Nô-en, quan hệ giữa Tiểu Thanh và Phương Ngu tiến triển nhanh chóng, nhưng hai người cố gắng phủ nhận đang yêu, còn Thành Hạ và anh Hàm Trúc cũng rất được chú ý. Tuy nhiên, cô cảm thấy nhạy một bản có thể truyền scandal là có chút kỳ quái, nhưng dần dần anh Hàm Trúc nhắn tin cũng nhiều hơn, khiến Thành Hạ hơi phiền.

Khó trách Lâm Phóng nói, ở đại học rất nhiều người yêu nhau là do những lời đồn đại, ỡm ờ tác hợp, rồi họ hòa theo thôi.

Nhưng mấu chốt là cô không muốn tác hợp!

Phải làm gì đây!? Cô rất muốn anh Hàm Trúc thổ lộ với cô - như vậy cô có thể thẳng thừng từ chối anh. Hình như người ta cũng chưa nói gì, nội dung tin nhắn cũng chỉ là chương trình học tập và sinh hoạt hàng ngày.

Thành Hạ suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Lâm Phóng hỏi anh ấy nghĩ có muốn tới thành phố S ngắm cây cổ thụ không, Lâm Phóng chần chừ năm giây: “Nha đầu, có phải em không có tiền mua vé xe về hay không hả?”

“Ừ, nghèo rớt mòng tơi rồi, bây giờ mỗi ngày chỉ ăn một cái bánh bao và uống nước lọc thôi.” Thành Hạ nói.

“Nói đi, lại có gì chuyện phiền phức?” Lâm Phóng hỏi.

Thành Hạ cứ kể lể như vậy, cuối cùng tăng thêm một câu: “Anh xem, người ta còn nhỏ tuổi như thế nói yêu đương không hay lắm, sẽ ảnh hưởng đến việc học, cho nên...”

“Đề anh quay về giặt giũ đồng quần áo rét và bít tất đã, nếu không không bàn nữa.” Lâm Phóng nói.

“Xem như anh lợi hại, đồng ý! Tốt nhất anh xuất hiện đúng ngày 18 tháng 1 cho em!” Thành Hạ nói.

“Chuẩn bị sẵn sức lực của em để giặt bít tất đi, Tiểu Hạ thân yêu của anh.” Lâm Phóng cười ha ha cúp điện thoại.

Tiếp theo, chuẩn bị thi cuối kỳ, mọi người cũng không có thời gian làm chuyện mờ ám nữa, cuối cùng mọi người trong khoa đều thở phào nhẹ nhõm, vừa dọn dẹp đồ đạc, vừa hỏi thăm lẫn nhau khi nào thì rời trường về nhà.

Một tiếng “Hạ Hạ” hấp dẫn ở ngoài cửa thu hút sự chú ý của mọi người, nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy một hot boy phong độ ngời ngời, thân hình to cao, mắt sáng mày ngài đang nhìn về phía bên này toét miệng cười.

“Ah? Sao anh tới sớm thế? Không phải ngày 18 sao?” Thành Hạ hỏi.

“Anh tới sớm một chút nhưng xem ra em mất hứng phải không, sao vậy... Không thì anh biến mất hai ngày, ngày 18 sẽ trở lại vậy.” Phần cuối chữ “trở lại” đó âm lượng thoáng nâng cao lên chút, căn cứ vào sự hiểu biết của Thành

Hạ đối với Lâm Phóng mấy năm nay, có ngu cũng hiểu ra ý tứ là “Em dám làm thử như vậy cho anh xem!”

“Anh chưa ăn cơm đâu hả, đi, em mời anh ăn cơm.” Thành Hạ nhanh chóng kéo Lâm Phóng đi, cách khá xa một chút rồi nhỏ giọng: “Không phải nói anh khiêm tốn chút sao? Xem đi, anh có kém người khua chiêng gõ trống trong ban nhạc đâu.”

“Em không biết, những người yêu nhau lâu ngày chưa gặp, bộ dạng đều gấp gấp muốn gặp mặt nhau sao? Thôi, nói em cũng chẳng hiểu, em có cái đầu Nhị Mao mà.” Lâm Phóng tự nhiên làm rối bời mái tóc ngắn của cô: “Dài rồi, em không cắt tóc hả?”

“Em muốn để dài!” Thành Hạ nói.

“Được, nghe lời anh trai, ngắn hơn em hơn, lười biếng như em, nuôi dài cũng bị em biến thành tổ chim thôi, đúng không? Sau này cung cấp cho bên Yến Sào hả??” Lâm Phóng nói.

“Đúng vậy, về sau cà phê của em cũng tự cung tự cấp.” Thành Hạ nói.

“Em đừng buồn nôn nữa, con chim còn chê chỗ em ô nhiễm môi trường nghiêm trọng đấy, đi, đi ăn.” Lâm Phóng tự nhiên dắt tay của cô, giống như khi còn bé cùng nắm tay nhau đi học vậy.

Buổi tối khi về phòng ngủ, các nữ sinh phát huy sở trường tò mò, hỏi bọn họ quen biết thế nào, Thành Hạ nói cha của anh ấy quen mẹ của tớ, cho nên bọn tớ từ nhỏ đã quen biết rồi. Lâm Lâm nói: khó trách cậu không nhìn trúng Lý Hàm Trúc, đối với cậu, anh ấy so với anh ta chẳng là gì cả...

Thành Hạ vẻ ngờ nghệch: “Hả? Ai? Lớp trưởng á? Đừng đùa chứ? Anh ấy chưa nói gì mà?”

Lâm Lâm vỗ không nhẹ lên bả vai cô một cái: “Đây không phải là chưa tới lúc sinh đã chết yêu rồi sao.”

Thành Hạ gãi gãi đầu tiếp tục giả vờ ngờ nghệch. Chúa ơi, thua thiệt con rồi, mau ra tay.

Sân bay thành phố S.

“Anh xác định là tết Dương lịch mẹ sẽ đến chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Dĩ nhiên, anh đã xác nhận qua với mẹ rồi.” Lâm Phóng nói, cầm điện thoại di động trong tay lượn qua lượn lại.

Thành Hạ nhìn tay của anh ấy: “Anh dám lừa em, em sẽ ném anh xuống sông Trường Giang làm mồi cho cá, sau đó hầm cách thủy canh cá với rượu trắng.”

“Em đúng là dã man.” Lâm Phóng thu điện thoại lại.

Ném bọc sách cho Lâm Phóng, Thành Hạ đi toilet, bởi vì không thích dùng máy sấy ‘đồ chơi’ đó, nên Thành Hạ để hai bàn tay ướt đầm đi ra, phía sau không biết đưa trẻ nhà ai lão đảo nhào vào người Thành Hạ, tự nhiên cô lão đảo một bước về phía trước, một bàn tay đỡ được cô lại, vội nói cảm ơn.

“Thành Hạ, sao em lại ở sân bay vậy?”

“Về nhà ạ.” Ngẩng đầu nhìn, trong đầu liền xuất hiện “Tự trường, nơi tiếp đón, hành lý” liền bật ra mấy chữ: “Học trưởng Hành lý, chào anh.”

“Kẻ hèn họ Giang, tên Nam Đồng.” Giang Nam Đồng cười nói. Hình như mỗi lần anh nhìn thấy cô, cô đều xuất hiện tình huống nhỏ.

Nam Đồng?

Lại một cái tên cha mẹ đặt để bài trừ bệnh tật sao.

Bên kia, Lâm Phóng đang gọi cô chuẩn bị lên máy bay, Thành Hạ vội lên tiếng chào rồi chạy đi.

Lúc này, loa phóng thanh đang thông báo: “Hành khách đi thành phố H xin chú ý...”

Thì ra là Quả Táo nhỏ lại là người phương bắc, người mới ngoắc cô là ai vậy ta?

Máy bay vừa hạ cánh đã cảm thấy cực lạnh, vừa lấy hành lý ra khỏi cửa kiểm soát, xa xa đã thấy một người đàn ông đang vẫy họ, Thành Hạ trốn sau lưng Lâm Phóng.

“Anh chưa nói ông ấy sẽ đến!” Thành Hạ nhỏ giọng nói.

“Có thể là quá nhớ em đấy.” Lâm Phóng nói.

Người gần đó, mặc dù đã là trung niên, vì bận rộn cộng thêm bản thân là thầy thuốc biết cách giữ gìn nên không có phát phệ, có vẻ còn trẻ, khí sắc không tệ, thấy cô vui mừng không sao tả siết, đưa chiếc áo lông dày trong tay đến trước mặt cô: “Hạ Hạ, bên ngoài lạnh lắm, ba nghĩ có thể con cũng không mang quần áo dày để mặc nên đi mua một cái, mặc tạm đi, nếu không vừa thì lát nữa đi đến cửa hàng thử.”

Chần chừ, Thành Hạ nhỏ giọng nói: “Cám ơn - ba.”

Đây là ba cô, nhưng khi cô còn bé cùng mẹ đi Trùng Khánh, sau đó hiếm khi gặp, vì vậy ắt khó tránh khỏi không thân cận.

Gọi điện thoại cho mẹ, mẹ nói phải qua Tết Dương lịch mẹ mới đến được, tính toán cũng phải còn hơn mười ngày nữa, mặc dù đối với cô, ba hỏi han ân cần chăm sóc chu đáo, nhưng đều khiến cô cảm thấy ít nhiều không thoải mái, vì vậy vừa đeo bám dai dẳng vừa uy hiếp để Lâm Phóng đưa cô đi trượt tuyết, cũng nhiều năm không trượt tuyết.

Trong tuyết lạnh, Thành Hạ lại đánh mất nhiệt huyết, Lâm Phóng cầm máy chụp hình không ngừng chụp, mọi góc độ thể thảm của cô đều không bỏ sót, còn nhờ người chụp mấy tấm ảnh chung, buổi tối ở khách sạn đưa vào máy vi tính xem, Thành Hạ nói thẳng là quá xấu, nhưng cười thật vui vẻ.

Lâm Phóng để cô up hình lên blog, Thành Hạ nhíu mày nhưng anh ấy nói, đây là diễn trò thì phải giống như thật, Thành Hạ suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, chọn ngay mấy tấm có vẻ lịch sự up lên.

Cuối cùng, mẹ Thành Hạ cũng tới, không khí gượng gạo, thỉnh thoảng Thành Hạ sẽ buồn bực, nhìn dáng dấp ba cô rất tình cảm, tại sao hai người lại xa cách lâu như vậy? Hơn nữa còn là “Ly hôn”! Vì vậy những ngày qua, lén quan sát đôi vợ chồng trung niên biến thành niềm yêu thích của cô.

“Anh nói xem, vì sao cha mẹ năm đó lại chia tay đây?” Sau khe cửa Thành Hạ nhỏ giọng hỏi.

“Lý do cầu huyết, tốt nhất em không nên biết thì hơn.” Lâm Phóng nằm nghiêng ở trên giường cô, lật sách xem, nói, cắn một miếng táo giòn.

“Chia tay rồi vì sao ở tuổi này còn dây dưa?” Thành Hạ tiếp tục hỏi, phòng bếp bên kia, nam trung niên định ôm nữ trung niên đối diện...

“Em cuồng nhìn trộm à! Chuyện của người lớn trẻ con đừng xen vào, ngoan, ném vỏ táo giúp anh trai đi.” Lâm Phóng nói.

“Ăn hết đi!” Thành Hạ cũng không quay đầu lại.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng mẹ Thành Hạ gọi họ ăn cơm, Thành Hạ đầy căng thẳng “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, Lâm Phóng cười ha ha, nói cô làm tặc thế nào cũng bị tóm lại đánh cho nhừ tử.

Tới đầu năm, Thành Hạ cùng mẹ trở về Trùng Khánh, mặc dù cô nhìn ánh mắt không buồn của ba. Trên máy bay, Thành Hạ thật sự nhịn không được nữa, hỏi mẹ lúc nào thì tái hôn, mẹ Thành Hạ liếc cô một cái: “Chuyện của người lớn trẻ con đừng xen vào.”

Trở về Trùng Khánh gặp mấy người bạn tri kỷ, mấy ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, mẹ Thành Hạ đi công tác, chỉ còn một mình cô, ở nhà mấy ngày cũng lên xe lửa trở về thành phố S.

Gặp lại, cảm giác mọi người lại thân cận hơn chút, không biết ai lấy hình ở blog của cô gửi đến blog chung, Thành Hạ trở thành nguồn gốc sự tò mò của lớp Kiến trúc 0302, trong nhóm còn có người nói cô và Lâm Phóng rất có tướng phu thê, thiếu chút nữa thì Thành Hạ chết cười.

Đại loại là vì Thành Hạ và Phương Ngu cũng còn độc thân, cho nên hai người thân nhau hơn chút, cũng có thể là vì Phương Ngu và Tiểu Thanh rất thân cận, nên đôi lại, quan hệ giữa Thành Hạ và Tiểu Thanh ngày càng thân thiết, Thành Hạ thấy, ba người họ giống như bạn thân vậy.

Chương trình cuối khóa có chút căng thẳng, Thành Hạ vẫn ‘đóng quân’ ở thư viện, thỉnh thoảng cùng Phương Ngu họ đi dạo phố một chút, tóc dài thêm, Lâm Lâm đề nghị cô nuôi dài, nói cho ra dáng thiếu nữ.

Đáng tiếc, Thành Hạ lại không cột tóc, tóc cô giống như là ruộng bậc thang: chỗ thì như núi chỗ lại là sông, cao thấp bất bình. Tóc xõa lên cổ nóng phát khiếp, định đi cắt tóc ngắn.

Chu Nhược Nhược nói là, phải trải qua khổ đau mới có thể trở thành người phụ nữ đẹp trong những người phụ nữ, người như cô giữ mái tóc cũng không kiên quyết thì đời này vô vọng rồi.

Tiểu Thanh cũng châm chọc cô, nói là mấy lần đều có người hỏi cậu ta, người nhỏ nhắn này có phải là Lưu học sinh đến từ Nhật Bản không, nếu cắt tóc nữa, từ đằng sau không xác định được giới tính của cô.

“Vậy từ phía trước có thể nhận ra không?” Thành Hạ hỏi.

“Cố gắng!” Tiểu Thanh nói.

“Vậy là được rồi, tớ không cần đem Chứng Minh Thư treo trước ngực để chứng thực.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh ho một tiếng: “Thật ra thì, nếu treo có thể cũng có người nghi ngờ mang 200 nghìn đi làm Chứng Minh Thư giả đó.”

Trong thư viện, tối hôm qua uống thuốc cảm vẫn còn tác dụng nên Thành Hạ hơi buồn ngủ, vì muốn chuyển sự chú ý, Thành Hạ tìm tờ giấy trắng vẽ bừa bãi, vẽ một con mèo ngáp, bên cạnh đọc thoại: Buồn ngủ! Vẽ thêm một con chó khò khò ngủ say, trên đầu chia ra một đám chữ “z” nhỏ...

Cuối cùng, nhân lực không thắng nổi được lực, Thành Hạ lại o o rồi.

Lúc hết giờ, phát hiện tờ giấy bên cạnh được vẽ thêm một hình bình trà, thầy chủ nhiệm với cặp mắt kính đen to, miệng mở lớn, chung quanh nước miếng bắn tung tóe đang giận dữ hét lên: đi học không được ngủ!

Ngó xung quanh một chút, người anh/chi/em/bạn nào mà có tài như vậy, lại vẽ bừa bãi lung tung lên cuốn vở của mình chứ! Mấy chữ này nhìn quen quen, nhưng lại muốn không đứng lên.

Đang suy nghĩ thì điện thoại ở dưới rung lên, cầm lên xem, là tin nhắn của Lâm Lâm, người này là một người có thâm niên do thám, tò mò, từ chuyện người lãnh đạo quốc gia, đến chuyện con nhện bắt muỗi ở góc tường toilet nữ lầu 2 của Ngành kiến trúc đều ở trong phạm vi theo dõi của cô.

“Cậu đoán xem, tớ nhìn thấy gì?” Lâm Lâm thừa nước đục thả câu.

“Chuyện hay.”

“Chuyện hay của ai vậy?” Thành Hạ cảm thấy lãng phí tin nhắn đi ‘tám’ với cô gái này.

“Dù sao cũng không phải của tớ.”

“Tiểu đẹp trai, rõ ràng cậu ta lại cua được một người đẹp Khoa ngoại ngữ đấy, còn xinh đẹp hơn cả hotgirl Ngu đấy.” Con người là như vậy, nếu bạn giả bộ như không có hứng thú người ta chỉ sợ bạn không để ý.

“A, hái hoa phải hái liền tay, chớ để lâu ngày người khác bẻ mất tiêu.” Thành Hạ trở lại.

Bao nhiêu tuổi rồi, mà diện mạo Tiểu Thanh lại phơi phới như hoa đào, bây giờ mới tìm bạn gái, cô mới cảm thấy lạ đấy.

Chương 4

Có người tò mò, nhiều chuyện cũng có cái hay: Buổi tối trước khi tắt đèn, người người ở lớp Kiến trúc 0302 (bao gồm cả con gián ký sinh trong thùng rác) đều biết chuyện Tiểu ‘đẹp trai’ là hoa có chủ, các nam sinh trong nhóm âm ỉ đòi Tiểu ‘đẹp trai’ khao.

Phương Ngu đang đắp mặt nạ dưa leo, nghe Chu Nhược Nhược nhắc đến yêu cầu của mọi người, cô chột cười, làm rơi cả mấy miếng dưa leo: “Có lẽ tiền của Tiểu Thanh sau này đều dùng vào việc chiêu đãi mọi người nhỉ.”

“Phương Ngu, cậu không coi trọng tình yêu của Tiểu ‘đẹp trai’ à?” Không phải Lâm Lâm không nhìn ra, khóe miệng lại còn cười gian nữa chứ.

“Bản chất quyết định ý thức!” Phương Ngu nói.

Thành Hạ nằm lì ở trên giường gửi tin nhắn cho Lâm Phóng, hỏi anh ấy lúc trước tìm bạn gái có khao mọi người hay không, Lâm Phóng nói, anh tìm bạn gái chứ không phải là tuyển người đẹp, có khao cái đầu ấy, có số tiền đó để dành mà dẫn bạn gái đi chơi còn hơn.

Thành Hạ trả lời anh ấy mấy chữ: Người khác thường, không nhân tính.

Nghe nói, cuối cùng Tiểu Thanh vẫn khao mấy người ở phòng của cậu ta, vì uống nhiều quá, nên lỡ lời nói một câu danh ngôn, ngày hôm sau đồn tới cả nhóm, bị bốn vị cô nương cực kỳ coi thường.

“Tam nhân hành tất hữu ngã thê!”⁽¹⁾

Theo người tiết lộ tình hình, sau ba tuần rượu, Tiểu ‘đẹp trai’ bị tra hỏi bí quyết theo đuổi người đẹp, Tiểu ‘đẹp trai’ cười tà mị “Còn đây là bí mật bất truyền của tớ”, sau đó phun ra câu danh ngôn này.

Từ sau khi kết thân với cô bạn gái Khoa Ngoại ngữ, Tiểu Thanh với nhóm bạn thân Phương Ngu và Thành Hạ càng ngày càng xa cách, chỉ chào hỏi khi đi học mà thôi, hơn nữa, có vẻ như ‘trình’ tiếng Pháp của Tiểu Thanh còn tăng lên, gặp mặt Phương Ngu và Thành Hạ liền chào một câu “Bonjour”.

Khó khăn lắm mới có ngày Tiểu Thanh ăn cơm cùng các cô, Phương Ngu nói: “Tiểu Thanh, sau này, cậu đừng tìm bạn gái học Khoa âm nhạc nhé, nếu là Khoa âm nhạc thì đừng là chuyên ngành Tuồng đấy, tớ nghe đau đầu lắm.”

“Nếu là người học Tuồng thì mua hai cái nút tai là được, nhưng nếu cậu tìm người tập Taekwondo, Judo thì nhất định phải cách xa tớ ra một chút, những thứ đó thì không chơi.” Thành Hạ bổ sung.

“Nói có lý.” Phương Ngu gật đầu phụ họa.

“Tớ nói hai người các cậu này, khổ tớ quá, tớ vừa mới bắt đầu mà các cậu đã không coi trọng à?” Tiểu Thanh nuốt sơi mì xuống, hỏi.

“Chúng tớ nói như vậy, mục đích là hi vọng cậu và người này được lâu dài, thiên trường địa cửu - biển cạn đá mòn mà thôi.” Phương Ngu nói.

Thành Hạ gật đầu: “Có lợi cho ổn định xã hội, còn có lợi cho cá nhân cậu tiến bộ, có sao không làm?”

Tiểu Thanh lặng sang chuyện khác, nói đến anh chàng thạc sĩ Khoa toán sẵn đón Phương Ngu...

Năm thứ nhất, tình yêu sinh viên cũng bắt đầu hình thành.

Nhìn tình yêu của người khác rút ra bài học cho mình, những ngày sau đó trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến cuối kỳ. Ngày nóng bức lại còn phải học không biết là cực hình thế nào?

Gửi tin nhắn cho Lâm Phóng than thở, nếu được sống ở dưới nước thì thật tốt.

Lâm Phóng cười ngất, nói: sống ở dưới nước, trừ Nàng Tiên Cá thì có cóc khô gì!

Thuận tiện, Lâm Phóng nói lịch trình nghỉ hè đã thu xếp ổn thỏa hết rồi, ba Lâm hỏi cô có ghé chơi không.

Thành Hạ nói cô phải về nhà với mẹ.

Cũng sắp tới kỳ Tập quân sự, thi cuối kỳ không đáng sợ. Chẳng qua, các nam sinh thì hưng phấn, còn các nữ sinh thì sợ rám, đen.

Tới ngày thi, Thành Hạ lại ngủ quên, thiếu chút nữa thì trễ, đến phòng học lớn phát hiện Học trưởng Hành lý Giang Nam Đồng đang đứng rất lịch sự trên bục giảng.

Cuộc thi bắt đầu, cũng không có gì là khó.

Vừa làm bài, ánh mắt liếc thấy có người đứng bên cạnh, đứng hồi lâu vẫn không nhúc nhích, Thành Hạ ngẩng đầu lờm một cái, đừng nhìn, nếu nhìn nữa cô sẽ quên hết đáp án những câu còn lại, Học trưởng hành lý cũng nhìn cô một cái, gật đầu rồi tiếp tục giám sát.

Chỉ còn một câu cuối cùng thôi! Thành công sắp lộ rạng.

Vẫn ra sức ghi ghi chép chép lên giấy.

Ông trời ơi! Cô muốn bay ngay đến căng tin của trường mua cây bút chấm điểm (chất lượng kém chút cũng được) để lừa gạt họ.

Một bàn tay trắng nõn cầm cây bút chấm điểm, đặt lên bài thi của cô, nhẹ nhàng để xuống rồi đi qua.

Oaaa! Cô muốn đi mua một lá cờ thi đua để khen thưởng! Học trưởng Hành lý quả nhiên là người tốt.

Làm bài xong, Thành Hạ kiểm tra lại một lần rồi nộp bài thi, cô ghét nhất mỗi lần kiểm tra lại, càng kiểm tra càng sai. Đi ra tới cửa phòng học còn len lén quay đầu lại nhìn một chút, Học trưởng hành lý đang cúi đầu xem bài thi của cô.

Cuối cùng cũng thi xong, trong Khoa thông báo ngày 19 tháng 8 trở lại trường, bắt đầu tập quân sự nửa tháng. Cơm còn chẳng muốn ăn, thời tiết nóng nực, tập quân sự đúng là một cuộc khảo nghiệm tàn khốc, chỉ mong đến lúc đó trời có thể mát mẻ hơn.

Trở về Trùng Khánh, ở nhà thoải mái một tháng, nghỉ hè không có bài tập, thành ra ngày nghỉ chẳng biết làm gì. Trong khi bạn rủ đi núi Tiên Nữ chơi, mặc dù đã mang theo nước hoa, dầu Bạc Hà, dầu gió các loại, nhưng trên người Thành Hạ vẫn bị không ít nốt đỏ.

Ngày 17, Thành Hạ trở lại trường, ba người nhà gần còn chưa tới.

Kỳ Quân sự bắt đầu, cho dù có thích ăn diện hay không, có vui vẻ hay không thì khắp nơi trên sân điền kinh, sân bóng rổ, bóng chuyền không phân biệt nam, nữ đều là quân phục và mũ rằn ri.

Mấy ngày trôi qua, dù có bôi kem chống nắng dày thế nào cũng không ngăn cản được ảnh hưởng của tia tử ngoại, Thành Hạ soi gương, da mặt càng ngày càng khác biệt so với khuôn mặt vốn trắng nõn của cô.

Ông trời à, cuối tháng 8 mà vẫn nóng nực như thế.

Thật ra thì, Thành Hạ cũng muốn giống như rất nhiều nữ sinh vậy, giả bộ ngất xỉu giữa trời nắng, suy đi nghĩ lại, như vậy không phải là làm mất mặt cha mẹ sao, nếu còn để cho Lâm Phóng biết thế nào cũng cười nhạo cô đấy! Suy nghĩ một chút nên thôi, chịu khó phơi nắng đi, dù sao bây giờ cô đã quyết tâm rồi. “Hàng tồn kho” rồi thì bề ngoài có đẹp hay không đẹp cũng không có vấn đề gì.

Nữ sinh “Bị cảm nắng” càng ngày càng nhiều, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược lần lượt xin nghỉ, chỉ còn Thành Hạ và Phương Ngu còn giữ vững trận địa. Lúc này là thời gian nghỉ ngơi, mọi người ngồi xuống đất.

“Phương Ngu, hình như tớ ngửi thấy mùi vị thịt nướng.” Thành Hạ nói.

“Ừ, thêm chút tiêu, thì là thì càng tốt.” Phương Ngu nói rồi nhìn qua cô: “Ôi, Thành Hạ, cậu nói trong quân đội ngày ngày huấn luyện như vậy, cũng thật đáng thương. Không biết lính nào là cực khổ nhất nhỉ?”

Thành Hạ suy nghĩ một chút: “Lính cấp dưỡng.”

Phương Ngu vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Vừa đội mũ xanh (cắm sừng), lại Làm dâu trăm họ.” Thành Hạ giải thích.

Phương Ngu nhin không được cười hì hì thành tiếng, tựa vào vai Thành Hạ: “Cậu cứ nói quá lên thế.”

“Ý! Đây cũng không phải là tở nói, mà là trong chuyện tiểu lâm, đối với Giải Phóng Quân kính yêu, tở cũng không có nửa điểm bất kính nha.” Thành Hạ vội nói.

“Ôi, ngẩng đầu phóng tầm mắt nhìn, khỏi cần nói, nam nữ đều là đầu ‘đội mũ xanh’ đó!” Phương Ngu nói.

“Cái gì mũ xanh vậy?” Sau lưng chột truyên đến Tiểu Thanh âm thanh.

Hai người ăn ý quay đầu lại xem một chút: “Cái mũ màu xanh lá cây.”

Bởi vì Khoa ngoại ngữ năm ngoái đã tập quân sự rồi, nên lúc này đại đa số còn chưa trở lại trường, Tiểu Thanh như uyên ương gãy cánh, lạc đàn nên thường xuyên trà trộn theo Thành Hạ và Phương Ngu.

Giờ này, cũng sắp kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, Phương Ngu được đồng hương rủ đi, Tiểu Thanh và Thành Hạ ở nhà ăn ăn cơm, Tiểu Thanh cầm chiếc đĩa nhìn Thành Hạ phía đối diện: “Sao ăn ít thế? Tất cả mọi người thân quen như vậy rồi, ở trước mặt tở cũng không cần giữ ý đâu?”

Thành Hạ không để ý cậu ta, thấy cơm còn ít, im lặng không lên tiếng mang đồ ăn đặt trên bàn, dùng khay bưng chén cơm đi, Tiểu Thanh có chút không hiểu, đang suy nghĩ đồ ăn thừa của cô không cần anh giải quyết chứ, thì đã thấy Thành Hạ lại bưng cái khay quay lại, trên khay rõ ràng là một phần cơm khác.

Sau đó Tiểu Thanh ngậy ngậy cả người, sau đó nữa, Thành Hạ tiếp tục ăn cơm còn Tiểu Thanh cười ha ha.

“Nữ sinh các cậu rõ là... sĩ diện đến mức này.” Tiểu Thanh nuốt miếng cơm: “Sườn nhiều như vậy, cứ sĩ diện hão để mà đói chứ? Này cậu, có phải nửa đêm cậu đói bụng đến mức phát điên lên không?”

“Tở lại không đói bụng, phát điên làm gì!” Thành Hạ nói, cố gắng ăn cơm, thật là, canteen Đại học T này thật quá đáng, một phần cơm chỉ có một lạng thôi, mỗi bữa làm hại cô phải đi hai lần, thật ra thì cô rất muốn đi thêm lần thứ ba, đáng tiếc mất hết cả thể diện.

Ăn cơm xong Tiểu Thanh còn cười, Thành Hạ ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái: “Tiểu ‘đẹp trai’, cậu cười thật mát điếm đấy.”

Cửa ra vào căn tin có chỗ bán đồ ăn vặt, Thành Hạ đi vào mua một cái bánh bao ra, mắt Tiểu Thanh trợn ngược: “Cậu ăn khuya à?”

“Món điểm tâm ngọt sau bữa ăn!” Thành Hạ nói, trời ạ, hai suất cơm mà còn không đầy bụng của cô à!

“Cậu mang đồ đã ăn để đâu hết rồi?” Tiểu Thanh rất nghi hoặc, vóc dáng nhỏ thó thế sao ăn được nhiều như vậy chứ, bạn gái cậu ăn một phần cơm còn sót qua cho cậu một nửa, cậu cho đó là sức ăn bình thường của nữ sinh, bây giờ thì không biết là ai không bình thường.

“Trong dạ dày, chẳng lẽ ăn vào trong óc hả?” Thành Hạ nói.

Đang nói, điện thoại di động vang lên, nghe thì là của Lâm Phóng, không đợi cô mở miệng đầu kia đã cười nói trước: “Nha đầu, ăn cơm chưa?”

“Hỏi luyên thuyên, nếu nói chưa ăn thì anh mời em ăn chắc?” Thành Hạ nói.

“Không thành vấn đề, muốn ăn gì thì nói với anh trai, anh trai sẽ đưa máy bay chở qua cho em.” Lâm Phóng cười.

“Không có gì đặc biệt muốn ăn, chỉ đặc biệt muốn ăn dưa hấu cát ướp lạnh thôi, anh chở cho em một xe tới đi.” Thành Hạ nói.

“Đồ chơi chơi xong rồi cũng hư, em về đây ăn đi, anh trả tiền vé máy bay cho em.” Lâm Phóng nói.

“Thôi, vé máy bay khứ hồi đủ em mua một xe dưa hấu và một máy game Hoàng Tử nhỏ rồi.” Thành Hạ nói.

“VẬY ANH ĐẾN CHỖ EM.” Lâm Phóng hình như rất rảnh rỗi.

“Không cần, đi tới đi lui phiền lắm, hơn nữa tập quân sự xong là vào học rồi. Không nói chuyện với anh nữa, em muốn đi mua kem... Cúp máy đây.” Thành Hạ tắt điện thoại.

“Ôi, thật ngọt ngào.” Tiểu Thanh nói.

“Ngọt ngào cái...” Nhưng chợt nhớ tới: “Ngọt ngào là đương nhiên rồi, không ngọt ngào thì sớm chia tay thôi.”

“Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã à?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ nhún vai từ chối cho ý kiến, vừa đứng đến trước bồn hoa phòng ở liền vẫy tay tạm biệt.

Trưa hôm sau, ba người cùng nhau ăn cơm, lúc Phương Ngu và Thành Hạ bắt đầu ăn thì Tiểu Thanh mới bung hai khay tới, cậu ta chuẩn bị một tô cơm to, bên cạnh là hai chén cơm nhỏ, cầm để xuống trước mặt hai người họ: “Sau này cứ đi theo tớ đây thì có thể ăn cơm no.”

Định mua một phần thôi nhưng chợt nghĩ còn có Phương Ngu nên quay lại mua một phần nữa.

Kết quả là Phương Ngu ăn một phần đã đủ rồi, hai phần cơm thêm này cũng vào bụng Thành Hạ hết. Phương Ngu coi như không thấy gì, nhưng Tiểu Thanh thì hơi kinh ngạc.

“Hôm nay không cần mua bánh bao ha, Thành Hạ?” Phương Ngu hỏi.

“Không cần, cuối cùng cũng ăn được bữa cơm no ở nhà ăn!” Thành Hạ nói, nhìn hai chén cơm thêm, thuận tay bỏ lại vào khay của Tiểu Thanh: “Tiểu ‘đẹp trai’, làm phiền nhé.”

Đang đi ra thì đụng phải Lý Hàm Trúc đi cùng một nhóm, họ nhìn Tiểu Thanh một chút, vẻ hơi nghi ngờ: “Tiểu Thanh, cậu đã ăn từng đó à?”

“Hôm nay quá đói!” Tiểu Thanh trả lời rất tự nhiên.

Ghi chú:

1. Ba người cùng đi ắt có vợ của tở. Gốc: ‘Tam nhân hành tất hữu ngã sư’. Nghĩa là: Trong ba người cùng đi ắt có thầy của ta.